

Szentestére kijelölt, ahhoz illő ige. Ez az a nap, amikor már nem beszélünk várakozásról, hanem örömhírként mondjuk, hogy Krisztus eljött: „kibocsátotta Isten az Ő Fiát”.

Azzal, hogy elküldte Őt, beteljesítette az ígéreteit. Beteljesítette azt a várakozást, amit Ő maga munkált saját népének a szívében.

Akkor küldte el Őt, amikor „eljött az idő teljessége”: annak az időnek, amit Isten teremtett, és mindenestül a hatalmában van. Ő tervezte el a megváltást: azt is, hogy hogyan, azt is, hogy mikor viszi véghez. Az ŐSZ-ben minden erre mutatott: a törvény is, amit Krisztus tölt be; a próféták is, akik „ezekről a napokról jövendöltek” (ApCsel 3,24). Ez volt az egyedül alkalmas idő arra, hogy Isten Fia eljöjjön a világba, mert Isten ezt jelölte ki. – „Betelt az idő, és elközelített az Isten országa”: Krisztus személyében. Eljött Isten királysága – eljött Krisztus, hogy az Ő királyságát megalapítsa. Legyőzte e világ fejedelmét, legyőzte a bűnt, a világot (Jn 16,33), legyőzte a halált – hogy megalapíthassa a királyságát, és abba mi be tudjunk lépni. Ezért jött, és ez az idő jött el (kezdődött el) az Ő eljöveteleivel.

Az Ő eljövele nemcsak az „idő teljessége”, hanem az „idők vége” is (Zsid 9,26; 1Pt 1,20). Isten mindent megtett, hogy üdvözülhessünk. Most vár és hív, hogy belépjünk az Ő Országába. Most a kegyelem ideje van: a vincellér „körülásta és megrágyázta” a fügefát, és várja, hogy teremjen.

Isten Fia „asszonytól lett”: ember lett, hogy az embert megválthassa. Ő nem tett bűnt, de találkozott vele: megkeresztelkedett a bűnbánat keresetségével; megkísértette a Sátán; érte sokféle támadás – ezeken mások is átmentek, tehát ezek azt mutatják, hogy valóban ember lett: beállt közénk, azonosult velünk. De úgy is azonosult velünk, hogy közbenjárt a bűnösökért (Ézs 53,12): imádkozott is, mint Mózes vagy Dániel az engedetlen népért, de Krisztus megtette azt is, amit senki más nem tehetett meg: elvette a bűneinket, Önmagát adta oda mint bűnért való áldozatot, és az Atya ezt elfogadta. Ezt nem tehetette volna meg más ember (mert bűnös), de nem tehetette volna meg Isten sem, ha nem lett volna emberré.

Ember lett, hogy megválthassa az embert – és „törvény alatt lett, hogy a törvény alatt lévőket megváltsa”. A „törvény” Isten törvénye: „aki cselekszi, él általa”. A bűnös ember nem képes cselekedni (megtartani), mégis bízik a cselekedeteiben és abban, hogy ha „igyekszik” jót tenni, Isten ezért befogadja. De aki ebben bízik, „átok alatt van”. Ettől az átoktól szabadított meg minket Krisztus úgy, hogy „átokká lett értünk” (Gal 3,10.13). Hív, hogy ezt a szabadítást fogadjuk el – mert így, Őérte valóban elfogad minket Isten.

Krisztus elvégezte, hogy Isten elfogadjon minket, hogy beléphessünk az Ő országába, ne kelljen elvesznünk a bűneink miatt. De itt többről van szó: a „szolga” és a „fiú” kétféle lelkület, kétféle viszonyulás Istenhez. A szolgának nincs (nem kell, hogy legyen) igazi kapcsolata urával, elég, ha pontosan teljesíti a parancsokat. Ha nem teljesíti, akkor rossz szolga, és büntetést kap. Ilyenek voltunk a „törvény alatt”, amíg csak teljesíteni akartunk. A fiú az Atya fia: az Atya szereti, beszél vele, tanítja, vezeti, neveli – és azt akarja, hogy a fiú így lássa Őt. Legyen hálás, engedelmes, akarjon olyan lenni, amilyenné Isten tenni akarja. Az atya (apa) parancsol a fiának is, de a fiú másért engedelmeskedik, mint a szolgák.

Krisztus „törvény alatt lett”, hogy minket ebből az állapotból megváltson. Ő, a Fiú, tökéletes Szolga lett, és tökéletes Szolgaként szenvedte el a rossz szolgának járó büntetést. Mi pedig úgy élhetünk, mint az Atya gyermekei: nem kell a büntetéstől félnünk, szerethetjük Őt, és ezért engedelmeskedhetünk Neki. Ehhez Ő „kibocsátotta Fiának Lelkét”, aki „kiáltja”, hogy Ő az Atyánk; aki a mi lelkünkkel együtt tesz bizonyosságot, hogy az Ő gyermekei vagyunk.

Örökösök is: Krisztusnak az élete, az Ő kapcsolata az Atyával, az, ahogy Ő szereti az Atyát is és minket is: ez az a kincs, aminek mi az örökösei vagyunk.

Isten ajándéka az, hogy elküldte nekünk a Fiát. Drága ajándék, és mi elfogadtuk, átvettük – éljünk is vele!

Gal 2,20

Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.